Recensie: De Hospita ****

Chasse Theater Breda
zondag 13 oktober 2024

foto © Set Vexy

Recensie:
Modern ouderwets, of nee: romantisch komisch…, misschien beter nog: nostalgisch humoristisch? 'De Hospita' laat zich, net als de studenten die inwonen bij Madeleine Coutard, niet zomaar in een vakje steken. Je zou het zelfs een muzikaal sprookje kunnen noemen omwille van het happy end en het feit dat er zeven dwergen in voorkomen. (Al heeft Phoebe het liever over "kleine mensen die acteren".) Wat in ieder geval als een paal boven water staat, is dat 'De Hospita' een geweldig mooie musical is die ode brengt aan het talent van Simone Kleinsma en het Franse chanson. Thema's als WOKE, de glorietijd van de revue, de generatiekloof, ware liefde, aids en genderidentiteit worden naadloos verweven tot een voorstelling die je uiteindelijk met een goed gevoel naar huis stuurt. Simone Kleinsma is niet alleen de ster van de show, ze draagt de voorstelling met trots en kunde.

'De Hospita' gaat over een gerenommeerde actrice op leeftijd die al twintig jaar niet meer op de planken heeft gestaan. Madeleine Coutard leeft een teruggetrokken bestaan in een oud grachtenpand waar ze samenleeft met Kimono, haar vroegere kostuumontwerper. Hun relatie is puur platonisch. Kimono heeft een kostuumkamer voor zijn creaties en leeft zelf op zolder onder een lekkend dak. Om toch wat budget bij elkaar te schrapen voor een herstelling, stelt de overijverige wijkverpleegster Nancy voor om enkele kamers te verhuren aan studenten van de toneelschool. De komst van Jennah, Tonny en Phoebe brengt wat leven in de brouwerij, maar haalt ook oude wonden open. Het opflakkerende moedergevoel bij Madeleine confronteert haar opnieuw met haar levenskeuzes.
Het verhaal van 'De Hospita' is eenvoudig en voorspelbaar. Je ziet al snel waar het naartoe gaat en hoe het gaat aflopen. En toch is dat geen enkel probleem. Het gaat hem immers niet om het einddoel, het gaat hem om de reis en vooral ook om de reisgenoten. Het creatieve team van Medialane heeft deze musical opgehangen aan vier heerlijke personages: Madeleine Coutard, Kimono, Nancy en Phoebe.
Phoebe omschrijft zichzelf als genderfluïde en identificeert zich als queer. Haar WOKE-gedachtengoed botst met de maatschappij en haar instituten. Ze zit op de toneelschool, maar stoort zich mateloos aan de docenten. "Weer een oude man die ons komt zeggen hoe het moet!" Haar lief Jannah lijkt haar een beetje in toom te houden al komt ook daar een kink in de kabel. Uiteindelijk vliegt ze uit tegen haar docent en krijg je het nummer 'Respect'. Het is een gezongen confrontatie waarin Phoebe een stuk gaat rappen. Het is in dit nummer dat haar vertolkster het meest open bloeit. We horen in de zang zowel het vurige, strijdlustige en boze in de rap en het emotionele en twijfelende in het stuk dat daarop volgt. Zowel het personage als de

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

vertolkster krijgen hier meer gelaagdheid: Sanne Franssen krijgt hier de kans om te bewijzen dat ze meer kan dan alleen de boze bitch spelen.

Een tweede belangrijk personage is Kimono. Hij is de huisgenoot van Madeleine Coutard en haar vaste kostuumontwerper. Kimono is degene die altijd aan haar zijde heeft gestaan en steeds voor haar gezorgd heeft. Tussen Madeleine en hem is er pure liefde, maar dan enkel platonisch: Kimono is zo gay als maar kan zijn. Zijn kostuums zijn zijn kindjes en hij krijgt het bijna aan zijn hart bij de gedachte dat hij er afstand van moet nemen. Paul Groot schittert in deze rol. Het duo Paul–Simone werkt. De commentaren die ze naar mekaars hoofd slingeren, de kleine gestes van ware liefde, de vriendschap tussen de twee personages: het voelt allemaal heel natuurlijk aan. Hun 'Liefdes komen, liefdes gaan' (een Nederlandse hertaling van Patachou's 'Un petit air de rien du tout') bezingt mooi hun relatie en laat ook meteen horen hoe natuurlijk de stemmen van Simone Kleinsma en Paul Groot samengaan.

Speciaal voor Paul Groot hertaalde André Breedland de ballade 'Rue du réªve' van Serge Reggiani naar 'Mijn blonde vreemdeling'. Het gevoel van weemoed bleef, maar de tekst gaat nu volledig over de grote liefde van Kimono en diens strijd tegen aids. Het is in dit lied dat we een andere kant van dit personage leren kennen en er plots veel meer diepgang komt. Paul Groot zet een zeer tedere vertolking neer met net dat tikkeltje strijdlust als het gaat over de effecten van deze epidemie op de publieke opinie. Het is knap hoe de makers van 'De Hospita' er in geslaagd zijn om met één lied zowel de backstory van Kimono in te vullen als mee te geven welke desastreuse gevolgen de opkomst van aids heeft gehad voor het maatschappelijk aanvaardingsproces van de homogemeenschap.

Het is u ondertussen ongetwijfeld opgevallen dat we het al enkele keren hadden over hertalingen van liedjes. Voor 'De Hospita' is er namelijk maar erg weinig nieuwe muziek geschreven. In plaats daarvan zijn de makers gaan grasduinen in de rijke schatkamer van het Franse chanson. André Breedland heeft bestaande liedjes voorzien van een totaal nieuwe tekst in functie van het verhaal. Het gevolg is wel dat deze musical heel Frans aanvoelt. De valse musette, de java, de klanken van de accordeon, het gevoel van Parijs: het zit allemaal verweven in het DNA van deze productie. Het geeft het een eigenheid een zeker 'je ne sais quoi' waar we alleen maar van kunnen houden.

Neem nu bijvoorbeeld 'Les portes claquent moins fort' van Patachou. Het samengaan van accordeon en piano is behouden, net als het ritme van deze Franse wals. Het maakt dat we qua sound volledig in het romantische Parijs zitten terwijl de tekst van 'Die dag …' je voor de volle honderd procent meeneemt naar die ene dag in het leven van Nancy waarop ze in het verre Australië het ware verhaal te horen krijgt van wie ze werkelijk is. Als je het leest, lijkt het misschien een vreemde combinatie, maar in 'De Hospita' werkt het. Dit is hét moment van Lottie Hellingman die de rol van wijkverpleegster Nancy vertolkt.

Nancy heeft als taak toe te kijken op de gezondheid van Madeleine Coutard en gaat in die hoedanigheid veel verder dan ze zou moeten. Ze bekommert zich niet alleen om de medicijnen, maar probeert ook de financiële situatie van Madeleine terug een beetje gezond te krijgen door haar te overhalen om kamers te verhuren. Uiteraard heeft ze hier zo haar eigen motieven voor en die worden al vrij snel duidelijk. Haar hart zit gelukkig op de juiste plaats en daar wordt uiteindelijk iedereen beter van; in de eerste plaats uiteraard Madeleine.

Madeleine Coutard is een heerlijk personage. Ze was 'une grande dame' van de revue, maar leeft nu al twintig jaar teruggetrokken in een groot grachtenpand in Amsterdam. Ze mag fysiek dan wel wat achteruit gegaan zijn, ze is nog altijd scherp van geest en zowaar nog scherper van tong. En dat is het heerlijke aan dit personage en aan deze musical. Scenarist Dick van den Heuvel heeft Simone Kleinsma van een gigantische stapel oneliners bediend die het personage van Madeleine Coutard de ster van de voorstelling maken. Ze is als hospita geen "fatsoensdame met een spinnenweb tussen haar benen", maar de kranige tante die

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

ongezouten de mening geeft waar nodig en een luisterend oor waar het kan.
We hebben regelmatig gul kunnen lachen om de uitspraken die over Madeleines tong rollen. De rol van Madeleine is Simone Kleinsma op het lijf geschreven. En dit mag u letterlijk nemen. De musical 'De Hospita' is geschreven in functie van Simone en dat merk je ook. Ze heeft de leukste teksten, de mooiste liedjes, de schitterendste pakjes, … kortom: de hele show draait om haar. Het geweldige is dat ze ook oplevert. De timing van de oneliners is absoluut top, de mimiek is heerlijk om te zien en de zang is om van te smullen.
Je hebt het romantische van 'Oui, je 't aime Paris', de colère en de verbittering in 'Ik red me wel' en het wondermooie 'Dan ben je niet alleen'. Op de zachte melodie van Dalida's 'Pour ne pas vivre seul' bezingt Simone de melancholie van het invallen van de avond. Zo maakt Simone Kleinsma van Madeleine Coutard een 'chick met ballen', maar de ruwe bolster heeft een blanke pit. Het gat dat in haar hart is achtergebleven door te kiezen voor haar carrière wordt op het einde volledig gevuld en zo is er, zoals te verwachten, een happy end en een groot finalenummer. Always end on a high note.
< Sascha Siereveld >
Cast:
Simone Kleinsma: Madeleine Coutard
Paul Groot: Kimono
Lottie Hellingman: Nancy
Sanne Franssen: Phoebe
Naima Bayo: Jennah
Jeroen Sigterman: Tonny
Jochem Smit: De Biograaf / Docent / Echtgenoot
Creatives:
Script: Dick van den Heuvel
Scriptadviezen: Paul Groot
Liedteksten: André Breedland
Muzikale supervisie & arrangementen: Menno Theunissen
Additionele muziek: Tjeerd Oosterhuis
Regie: Joep Onderdelinden
Choreografie: Chiara Re
Decorontwerp: Joris van Veldhoven
Kostuumontwerp: Cocky van Huijkelom
Creative producer: Joop van den Ende
Producenten: Iris van den Ende en Miel Gouda voor Medialane

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.